

Marie Smějsíková: A žili šťastně až na věčné časy: Pohádky v českých časopisech pro děti v letech 1948–1989

(posudek vedoucího bakalářské práce na oboru český jazyk a literatura na FF UK v Praze)

Předložená bakalářská práce se věnuje heuristicky náročné, ale navýsost užitečné probírce materiálu časopisecké pohádky, jež zaplňovala dětské české časopisy éry 1948 – 1989. Zohledňuje tedy kritérium literárního žánru (klasická a autorská moderní pohádka), ale zároveň i kritérium mediální: podoba a funkce otištění výtvorů tohoto žánru v daném časopiseckém čísle a ročníku.

Práce se, domnívám se, vyznačuje dostatečně zevrubnou znalostí materiálu, jež umožňuje přesný popis a klasifikaci, ale také schopností povznést se od materiálu k zobecňujícím formulacím. Proto, byť jde o práci „přehledovou“, nezabředává do úmorné popisnosti, ale „odměňuje“ čtenáře tezemi, z nichž vyplývají poměrně univerzální a nosné závěry postihující obecné vývojové či dobové tendence. Cenné také je, že autorka kromě primárního materiálu tištěných pohádek přihlíží i k dobovým debatám a reflexím, jež se pokoušejí stanovit strategie zohledňující čtenáře či proměny dobového ideologického kontextu a z něj plynoucích norem a úzů.

Autorka prokazuje schopnost pohybovat se bezpečně a přesně v rozsáhlé koncipovaných kategoriích typu vypravěč, postava, serialita apod. Díky tomu vzniká dostatečně ucelený obraz. Funkční jsou i citace, které funkčně ilustrují či plní jinou výpovědní roli, ale neprodlužují uměle text a nezahlcují. Sympaticky působí i sebereflektující díkce Marie Smějsíkové, která dává najevo, co a proč dělá, ale také tematizuje možné jiné přístupy, které sama z různých důvodů nevyužívá. Práce tak nabývá charakter otevřeného díla, na něž může být navazováno, ale které by nemělo být opomíjeno. V tomto ohledu je přínosný i závěrečný soupis citovaných pohádek, který vytváří souhrnný vzorek analyzované produkce.

I na můj vrub spadají drobná přehlédnutí, jež částečně snižují profesní kvality práce: naratologické kategorie, využívané na s. 16 – 18, koncipoval Lubomír Doležal, nikoli B. Doležal; autorem disertace, která posloužila jako funkční východisko, je Štefan Švec, nikoli Stefan. Jde ale myslím o přehlédnutí vesměs drobného charakteru, které nijak nedevalvují argumentaci ani závěry práce.

Práce dle mého soudu zcela splňuje standardy kladené na práce bakalářské; proto ji **doporučuji k obhajobě.**

V Praze dne 9. 6. 2014

Prof. PhDr. Petr Bílek, CSc.